

između 1943 i 1945" i "sistematskom razaranju industrijskih postrojenja od strane Crvene armije u osvojenim zemljama" (Courtois 1999, S. 18). U jednom od intervjua (Die Woche 29. 5. 1998) on opominje Nemce da se liše hipoteke holokausta. Redaktor CKK neće da čuje o jednostavnoj činjenici da je upad Crvene armije okončao milionsko ubijanje gasom u nacističkim logorima. Uprkos tome berlinski istoričar

H. A. Vinkler (koji je u Historikerstreit bio u struji kritičara Noltea) je 1997. ipak ocenio CKK kao potreban "pokušaj da se nacističko ubijanje Jevreja oslobodi odiuma negativne jedinstvenosti" (Winkler 1997). U ovoj nacionalnoj metafori dinamični element nemačkog prihvatanja CKK jezgrovito je priznat i sveden na pojam. Vinkler je podržao objavljivanje CKK jer je nastavljena nadnacionalna debata oko totalitarizma, a CKK je ocenio kao pokušaj francuskih istoričara da 11 godina nakon nemačkog Historikerstreit o istorijskoj ulozi holokausta pokušaju, slično Nolteu, da oslobode nacističko istrebljenje Jevreja od stigme negativne jedinstvenosti. Nemci su se podelili oko toga da li je CKK potreban zbog rušenja besprimernosti Aušvica. Medijski preuznešeno provokativno suočavanje 25 miliona nacističkih i 85 miliona žrtava komunista uzdrmalo je ustavnopatriotsku saglasnost postignutu u Historikerstreit oko neuporedivosti holokausta. Pokušaji kritike da pisce CKK (a naročito redaktora) diskredituju kao neozbiljne renegate nisu mnogo neutralisali aritmetičku medijski skandalizovanu nesrazmeru fašističkih i komunističkih zločina. Kod nemačke inteligencije još od 1970-ih uočljiva je kritika francuskih intelektualaca zbog renegatstva i naglo razbuđenog antitotalitarizma kao psihološkog rasterećenja zbog levičarske prošlosti. Posle pojave CKK u Nemačkoj jača kritika Firea kao renegata, traži se "Crna knjiga kapitalizma" i tvrdi da CKK relativizuje nacizam. Hamburški levičarski časopis Konkret pisao je: "Od pojave CKK smrt nije majstor koji stiže iz Nemačke, već živi na Istoku, to je komunizam. CKK je bela knjiga fašizma" (Cit. prema Ackermann 1999, S. 183.). Za Vipermana CKK je "istorija pisana džepnim računarom". Dok je H. U. Veler kritikovao CKK i bio skeptičan i prema Fireu, zbog njegove srodnosti sa Nolteom, Vinkler se nije složio sa tim da je CKK relativizacija Aušvica već je branio Nolteovo postavljanje pitanja i složio se sa Fireom (Winkler 1999). Bonski politikolog M. Funke pozdravio je CKK kao "predstudiju za topografiju užasa" (Funke 1999), krajnje desničarski berlinski časopis "Mlada sloboda" je pod naslovom "Krvava ljubav prema čoveku" podsetio da je u Francuskoj levičarska samokritika imala drugačiju tradiciju nego u SR Nemačkoj (Sothen 1998), a Der Spiegel je konstatovao da je reakcija na CKK pokazala "bedu levičarskih pokušaja imunizacije" (Mohr 1998).

Provokativnu kritiku reagovanja levice na CKK izneo je S. Rajneke u prilogu pod karakterističnim naslovom Don't touch my Holocaust (Reinecke 1998). U ovoj reakciji na kritičare CKK u teorijskom pogledu ispoljava se otpor teorija o totalitarizmu (Ackermann, Reinicke) istoricističkom isticanju neuporedivosti Aušvica (Wippermann, Küntzel) i pokazuje neprekinuta aktuelnost spora Historikerstreit. Rajnekeova opaska, da debata oko CKK svedoči da neki nemački levičari ne žele ništa da znaju o komunističkim zločinima, ponajviše je uperena protiv Vipermanovog upozorenja da CKK relativiše Aušvic. Rajneke podseća da Blohova (Bloch) apologija staljinskih procesa 1938. dokumentuje dramatični prakonflikt nemačke levice. "Baviti se komunističkim terorom, ne znači li to skretanje pažnje sa Hitlera", upozoravao je Bloh uoči rata? Ne pokazuje li rasprava oko CKK da se danas mnogi kreću u koordinatama Blohove zablude, zapitao je Vipermanov kritičar? Nema sumnje, dodaje Rajneke, da je CKK jednostrana i teorijski skućena, a predgovor Kurtoa prepun besa renegata, koji svoju maoističku zabludu prerađuje zaokretom konvertita. U CKK fiksiranje na